

The New Raemon

L'obra i el pas del temps

MAL QUE ENS PESI, ACCEPTEM QUE THE NEW RAEMON RESPONGUI AQUESTA ENTREVISTA PER CORREU ELECTRÒNIC. DIU QUE VA TAN ENFEINAT QUE NO TÉ TEMPS NI PER FER UN CAFÈ I ATENDRE ELS MITJANS... UNA AFIRMACIÓ QUE PODRIA SEMBLAR UN CONTRASSENTIT SI OBSERVEM LA SEVA FOTOGRAFIA PROMOCIONAL. DE FET, EL CANTAUTOR MARESMENC RAMON RODRÍGUEZ PARLA DEL SEU CINQUÈ ÀLBUM, *OH, ROMPEHIELOS* (BCORE DISC, 2015), AMB LA LLENGUA MÉS ESMOLADA QUE MAI. UN DISC CÀLID PER A DIES GLAÇATS.

TEXT: HELENA M. ALEGRET
FOTO: ALBA YRUELA

ENDERROCK: Pau Riba com a 'Rei del Carnestoltes de Barcelona' ha afirmat: "Nosaltres ens vam afartar de trips, ens vam posar en estat de gràcia i vam ser visionaris. Vam veure que el transatlàntic de la civilització anava cap a l'iceberg. Quan nosaltres ho vam dir hi havia temps de rectificar, de parar, de girar cua... però no ens van fer cas. Al contrari. 'Què diuen aquests imbecils?', deien. 'Nosaltres no veiem cap iceberg! Fot-li canyall!' I van accelerar. Ara som a una distància de l'iceberg que per molt que parís màquines no hi ha res a fer. Els músics d'ara són l'orquestra del Titànic: tocarem fins que ens enfonsem i a més no tocarem cançons fúnebres. Farem una música alegre perquè ens en puguem anar a l'altre barri amb un bon record". El trencaglaç de *The New Raemon* és un missatge optimista davant aquesta anàlisi dramàtica, o al·ludeix a glaceres personals?
RAMON RODRÍGUEZ: Estic totalment d'acord amb el que diu Pau Riba i a més considero vomitiva, cobarda i poc elegant el noranta per cent de la música que es fa al nostre país.

EDR: Obres el disc amb "Una historia real" i acabes amb "Money Penny". Les teves cançons surten de la realitat per crear personatges de ficció?

R.R.: Tot el que acostumo a escriure és força personal. Escric millor si parlo del que conec o em preocupa. Els àlbums els escric per a mi, i després els comparteixo amb altres persones.

EDR: Cantes a una dona o un amulet igual com va fer Bob Dylan a "Mr. Tambourine Man"?

R.R.: L'esperança pot tenir la forma que vulguis.

EDR: "Reina de las amazonas" és un diàleg amb algú especial i brillant, seguint la fórmula que tant et va funcionar al teu primer disc, *A propósito de Garfunkel* (BCore Disc, 2008). Com et plantejes les cançons?

R.R.: Em venia de gust i necessitava parlar de manera simple de com em vaig sentir mentre componia aquestes cançons. Em va ajudar molt que fos així de sincer i directe.

EDR: T'autodefineixes com un home de les neus i a ella com la dona del bufó ("El Yeti"). L'art t'ha decebut al cap dels anys i ara mateix vols parlar de coses més terrenals?

R.R.: El que em decep és el munt de merda i desgraciats que envolta l'art i els artistes, tota aquesta gent que ni té el talent ni l'educació però viu, roba i fa bandera de l'obra de molts artistes. A prendre pel cul tots aquests, disculpa el meu lleguatge...

EDR: A "Mientras sea un intruso" parles de quan s'entà amb algú i és un 'estar contigo y contra ti'?

R.R.: Parla de quan vols estar amb algú i no pots per moments diferents de la vida.

EDR: És una "Quimera" que se solucioni el conflicte quan cantes 'Tus idas y venidas me ponen enfermo, ponle remedio', o has aconseguit una conciliació entre feina i família?

R.R.: Sort de la família, perquè la feina que tinc no és fàcil si vols fer les coses a la teva manera.

EDR: I com has vist créixer les teves filles a Mourn, ara que triomfen arreu del món?

R.R.: Bé, les he vist créixer sempre, i això ha estat igual de sorprenent. Aquestes noies valen molt, són molt autèntiques.

EDR: "Desencuentros" és un mantra. Et va aparèixer en algun moment concret d'inspiració?

R.R.: Va ser la primera cançó del disc que vaig escriure, l'agost del 2012. Parlo de la gent que està contenta quan a algú a qui enveja li van malament les coses.

EDR: Qui et treu tant de polleguera que et fa situar sempre "Al margen"?

R.R.: Una persona que vaig estimar.

EDR: Per què no pretens canviar ningú ni cap situació?

R.R.: Que tothom faci el que vulgui, però que no em toquin les pilotes.

EDR: Si no flueixen les coses, 'fin de ciclo'?

R.R.: Pragmatisme sempre.

EDR: De la teva banda habitual, Marc Clos dóna color al disc tocant una desena d'instruments diferents.

R.R.: Marc Clos hi fa el que vol, per això el vaig convidar, és un prodigi.

EDR: És millor aprendre la lliçó de no vulguis per als altres el que no vulguis per a tu ["Los hechos"]?

R.R.: La gent que parla malament dels altres tot el sant dia, sobretot de desconeguts, em repugna.

EDR: Per què dius 'siempre escuchas a los mediocres, a los que no cuentan'?

R.R.: Perquè el món és ple d'imbecils i ignorants, sort de la bona gent que fa sense donar pel sac, que és una gran majoria.

EDR: A "Money Penny" apareix una foguera al costat del mar. Què té d'especial la revetlla de Sant Joan?

R.R.: Vaig passar la revetlla amb una persona molt important per a mi, i volia recordar-ho sempre, que formés part del disc.

"Considero vomitiva, cobarda i poc elegant el 90 per cent de la música que es fa al nostre país"

EDR: Has assegurat que la teva professió no és considerada com a tal. Què ha de passar perquè ser músic sigui ben considerat en aquest país?

R.R.: Fins que no desaparegui tota la vella guàrdia i els seus amics aquí i més enllà, no farem res de bo.

EDR: Consideres que la teva generació és trivial i ha tornat a començar quatre o cinc vegades. Quin paper ha de tenir l'obra artística perquè transcendeixi?

R.R.: Em sento satisfet de com he cuidat els meus discos sempre, i orgullós d'haver rebutjat ofertes de segells multinacionals que viuen al segle passat i que només volien guanyar diners pixant-se sobre les meves cançons, destruint la feina que porto tants anys fent. Crec en l'obra, i amb el pas del temps l'obra parlarà per si mateixa. No veig que d'aquí a deu anys se celebri gaire l'obra de molts dels grups que ara sonen per la ràdio, en canvi sí que hi veig la d'altres companys que fan concerts per a tres-centes persones. Temps al temps.